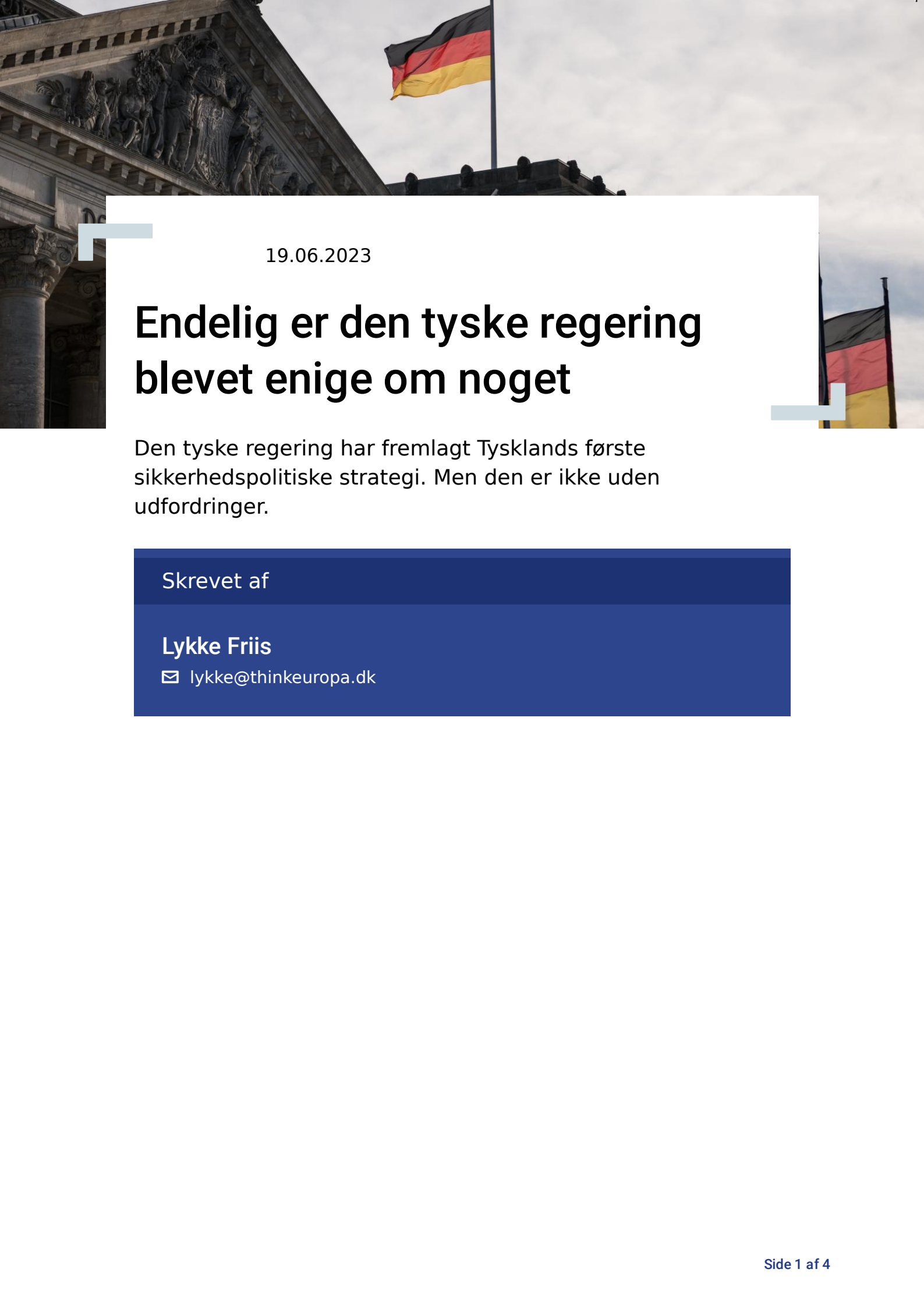

19.06.2023

Endelig er den tyske regering blevet enige om noget

Den tyske regering har fremlagt Tysklands første sikkerhedspolitiske strategi. Men den er ikke uden udfordringer.

Skrevet af

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Det kører mildest talt ikke i olie for den tyske regering. Koalitionen er præget af store stridigheder. Tag bare den langvarige strid om, hvor hurtigt tyskerne skal erstatte olie- og gasfyret med en mere klimavenlig varmepumpe. Eller tag den nye strid om EU's nye asyl- og migrationspolitik, som flere i De Grønne mener er en skændsel mod retsstaten. Stemningen forbedres ikke af, at Alternative für Deutschland (AfD) i visse målinger har overhalet henholdsvis De Grønne og Socialdemokratiet.

Set i det lys er det nærmest overraskende, at regeringen onsdag kunne fremlægge Tysklands første sikkerhedspolitiske strategi. Men at alt heller ikke her er fryd og gammen ses af, at strategien er adskillige måneder forsinket. Det skyldes især uenighed om et nyt amerikansk inspireret nationalt sikkerhedsråd. Kompromiset blev her, at lægge ideen i graven.

Når alt det så er sagt, er der mange interessante tanker i den nye strategi. Helt ligesom den danske fra maj 2023 gennemsyres den af, at Europa skal lære af 24. februar og ikke lægge alle æg i en kurv. Det går ikke at være så afhængig af et land, som bl.a. Tyskland og Italien var af Rusland. Derfor gælder det om at gå alle forsyningskæder efter i sømmene og mindske afhængigheden af ikke mindst Kina.

LÆS OGSÅ

TYSKLAND

Europa – og ikke mindst Tyskland - skal lære af sine fejl

Kansler Scholz' lynvisit til Kina har udløst frustration hos europæiske partnere. Men alle EU-lande står over for samme udfordring i deres Kina-politik: find balancegangen mellem real- og værdipolitik.

Et andet lighedstegn med den danske strategi er, at EU's udvidelse i den grad er rykket op på dagsordenen. Læren af Putins overfald af Ukraine er, at ingen lande må efterlades i en gråzone. Derfor skal Ukraine, Vestbalkan, Moldova og på sigt også Georgien optages i EU. Modsat den danske er den tyske mere klar i mælet om, at det vil kræve betydelige reformer af EU's institutioner. De er nemlig essentielle for at bevare EU's handlekraft.

Den mest interessante del af strategien er dens understregning, at Tyskland og Europa fremover skal agere i en såkaldt multipolær verden med mange stormagter. Det står i modsætning til USA's holdning om, at verden fremadrettet vil være organiseret omkring to store poler, USA og Kina. Enten er europæerne og alle andre lande på Team USA eller Team Kina. Med en så betragtelig samhandel med Kina er det imidlertid uacceptabelt for Tyskland – og for den sags skyld også hovedparten af de europæiske lande. Mange emner, såsom klimaudfordringen, kræver også et samarbejde med Kina. Realpolitikken tilsiger derfor, at Tyskland fortsat skal samarbejde med Kina, om end afhængigheden på strategiske områder skal mindske. Lige så afgørende er det imidlertid, at Tyskland skal optone samarbejdet med lande som Brasilien, Indonesien, Sydafrika osv. Dette skal vel at mærke ske uden at købe ind på disse landes ønske om at reducere USA's magt eller såkaldte hegemoni. For tyskerne er multipolaritet ikke et selvstændigt mål; men en kendsgerning.

Som den danske strategi kommer de flotte ord i høj grad til at afhænge af, om tyskerne er villige til at sætte handling bag ordene. Med kansler Scholz' berømte Zeitenwende tale 27. februar 2022 er tyskerne allerede slået ind på en radikal anderledes kurs. Tag bare de tyske våbenleverancer til Ukraine. Men alligevel sluttes ringen her. Når det gælder økonomien, begynder uenighederne igen at melde sig. Ifølge FDP's finansminister Christian Lindner skal det nemlig nu være sket med at se stort på de klassiske budgetregler. Det er præcist derfor, at NATO's fælles mål om at bruge 2% af bruttonationalproduktet ikke står knivskarpt. På dette punkt er strategien fuldt på linje med den danske.

LÆS OGSÅ

DANSK EUROPAPOLITIK

Danmarks nye udenrigspolitiske strategi: Tænk tankens analyser

Danmark har fået en ny udenrigspolitisk strategi - og Tænk tanken EUROPA har analyseret den. Læs her analyser af bl.a. Lykke Friis, Jacob Kaarsbo og Ditte Brasso Sørensen.